

ζόλαζας, ο αμφοτίης, ο άφανσιτής τώσον άθώων ύπόψξων.
 Μέσα άτ' τη μαυρία των ρουχών του και των βραχιυτίων του ντυθεινού, μέσα στο μωσαϊκόταδο της θολωτής αϊθούσης, ξεχώριζε κανείς το γλυκό πρόσωπό του. Δέν δείχνινα χαρακτηριστικά, μά, πράγμα παράδοξο, μου φάνηκε νέος, ένδο έλα άκούσει πως ο βοικζόλαζας έν' ήλιωμιένος. Πώς γινόταν αυτό, δέν είχα καιρό νά σκεφτώ. "Η καρδιά μου έπλεξε δυνατά, τό αίμα μου είχε παγώσει...
 "Αν και βαθειένος στό λήθαργό του ο βοικζόλαζας, άν και άνικανός νά μάς βάλει κακό, μάς είχε όπτόσο άκούσει και νά μάτια του είχαν χαρφοθεί έπάνω μου γενιάτα όργη, γενιάτα μίσοσ θανάτου, άργια και σταθόβια, σάν άναμμένα κάρβουνα!...
 "Ήθελα νά πηδήσω κάτω, μά δέν είχα τί δίναμι, είχα σατίσει έντέλειω.

Ο Δημήτριος τό κατόλαβε και μέ ξαναόησθε τώρα πού δυνατά :
 — Τί έν' αφέντη ; Τί βλέπεις και μέσα ; Γιατί δέν μου μιλάς ; Την ίδια αυτή στιγμή άνοιξα τά έντρια του βοικζόλαζα νά τρέξουν μέ λίσσα, καθώς μέ κοττάζε με τό σκληρό κ' άπάνθρωπο βλέμμα του, ποίησανε στην καρδιά μου σάν καρφέρο μαχαίρι.
 Δέν μπόρεσα νά κρατηθώ πού τί θέσι μου.
 Τά χέρια μου ξέφυγαν άτ' τίς παγκλίδες του μικρού φεγγίτη και πήδησα κάτω.

Ο Δημήτριος συγκράθηκε τότε όρθος και ή' έλπίσασε, έτοιμος νά μέ ρωτήσει τί είχα δει. Μά μόλις τά μάτια του πέσανε έπάνω μου, άφησε μια κραυγή τρωμάρας και ή' άρπάξε στην άγκαλιά του.

— Αφέντη, μου είπε με φωνή ταυμένη άτ' τη συγκίνηση, τί έχεις, αφέντη ;
 Μά άμέσως, σάν του άπάντησε, σημάχθησε, στυλιώνοντας τό βλέμμα του στο φεγγίτη :
 — Είν' Έκείνος!... Τόν είδες ;... Πόσο είσαι γλυμιός, αφέντη!...

Σήκωσε συγχρόνος τό παρπού του και μωδωσε νά πού άρετό κονιάκ.
 Αυτό ή' έφερε στον έσωτό μου. Βήμα την άταραξία μου και τό θάρος μου.
 Είχαπτε έτοιμοι νά συνεννοήσουμε για τόν τρόπο, με τόν όπιο θα έξοντώναμε τό βοικζόλαζα, όταν άκούσαμε ένα πανδαμινό από άπαισις κραυγής και ούλοιαχτά.

Τ' άγρίμα και τά όθνια είχαν αντέψει ότι ο φοβερός αϊθνήτης τους κινδύνει κ' έξουζαν άπαίσια.

Οι λύκοι ούρλιαζαν γύρω στον πύργο, άπαίσια, θρηνητικά!...

Πάνο στις επάλξεις φάνηκε έξωφρι άμαυταμένη ή μεγάλη κοινοβούργια του βοικζόλαζα.

Έχωριζε κ' αυτή πένθυμα, μά δέν τοίμοισε νά πληρώσει, πληγωμένη όπως ήταν...
 Κοντά σ' όλ' αυτά, άκούσαμε τους θρημούς και τά μοιρολόγια της θειάς Μαρίας. Μά όχι μέσα στον πύργο πιά.

Αυτό μάς άποσίχησε.

Ανεθύλακε τότε άμέσως σ' έναν πέτρινο έξώστη κ' είδαμε τη γρηά τρελλή νά φέρη προς τό δάσος παρκατώντας, με έξέπλεκα νά λενικά της μαιλιά.

Είχε πάλι ένα στενό μονοπάτι, οσοίζοντας και μοιρολόγιατας.

Ποιάς την έλισε και ποιάς της άνοιξε την πόρτα ; Πώς μπόρεσε νά ξεφύγη ;

Αυτό ήταν ένα μυστήριο, οσοτεινό για μάς.

Πού πήγαμε ή δύστυχη γρηά ;

Γύρω ήπρηξαν λύκοι. Πώς τοίμοισε νά τους άμφήση ;

Όπόσο, δέν είχαμε καιρό νά χάνουμε.

"Αν βρισκαμε τη γρηά φεύγοντας άτ' τόν πύργο, θα την πέγαμε μαζί μας. Τώρα όμως έπρεπε νά τελειώνουμε, τό γρηγορότερο, με τό βοικζόλαζα. "Ήταν άπόγευμα πιά, περασμένη ή ώρα...
 Ο ήλιος έβγινε στη δύση του!...

Κατεβήκαμε λοιπόν κάτω και σταθήκαμε άντίκρου στο θολωτό οικόδομημα.

— Πρέπει νά τελειώνουμε, είπα στο Δημήτρη ;
 — Ναι, αφέντη, μου άποκαίθηκε. "Η περίοισσι έννε μοναδική και δέν πρέπει νά την χάσουμε.

Γύρωσα κ' έβρεξα ένα βλέμμα προς τό πέτρινο κλουβί, μέσα στο όποιο ήταν ασφαλμαμένος ο βοικζόλαζας.

— Πρόσεξες πως δέν ύπάρχει πόρτα ; είπα στο Δημήτρη.
 — Ναι, αφέντη, τό προσέξα. Αυτό όμως δέν θα πη πως δέν ύπάρχει κάποια έξοδος.

— Κι άν ύπάρχει, πως θα την βρούμε ; "Ισο; τό θολωτό αυτό κτήριο νά συγκοινωνή ύπογείως με τόν πύργο. Τρόπος βιος νά βρούμε την ύπόγειο διάδο δέν ύπάρχει. Κι ή ώρα περναίει... Για νά έξοντώσουμε τό βοικζόλαζα, πρέπει νά του τρώθουμε την καρδιά ή' ένα παρακτομένο σουβλί και νά του κόψουμε τό κεφάλι. Πώς θα γίνη αυτό όμως ;

(Άκούλουθει)

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ'
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΧΡ. ΚΟΥΡΥΛΛΟΥ

Οι άπεροι άσθενείς του Δ. Νεσοκρείου Πατρών. Μιά έμπνευσις του Κορύλλου. Για νά κερδίση καιρό. "Γδουθήτε!...
 Τι ήθελε ή γυναικούλα του λαού. Ο Κορύλλος έμιλει στους εκλογείς Πατρών. Τι σημαίνει ευχαγές. Μιά έξήγησις που προκαλεί σπαρταριστά γέλια. Ο Κορύλλος πρεικίζει τό Μπατσούκα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Εδώ κ' ένα χρόνο πάνω-κάτω, άπθανε στην Πάτρα ένας από τους καλύτερους Έλληνες γιατρούς, κ' συγγραφέας, ο έπιστήμιος Χρ. Κορύλλος. Ο Κορύλλος δέν ύπηρε έμόνο άριστος έπιστήμιος. Ήταν και καλός λογογράφος, πολυμελετημένος ιστορικός, πνευματώστατος δέ άνθρωπος. Στην Πάτρα τόν ελάτρευαν. Τό "Μπούκετο" που έδειξε πάντοτε θερμό ένδιαφέρον για τους έξέγοντας Έλληνες, έζήτησε μόλις έπαρροφήθη τόν θάνατο του Κορύλλου νά δημοσιεύσει άνέκδοτα της ζωής του. Και να, έπαινα στο χρόνο—καλό άργα, παρά ποτέ—έννε την κελύουση νά μάς σταίλει άρκετά άνέκδοτα του εκλιπόντος σοφού έπιστήμιου και ιστοριοφίλου, ο έν Πατραίς άγαπητός σπουδάζουσ κ. Ι. Καζατζάκης.

Κάποτε ο μακαρίτης Χρ. Κορύλλος, βλέποντας ή μεγάλη σφοδρή τόν άπόγονο άσθενών στο Δημιώτιο Νοσοκομείο Πατρών, έγινε Ξσο φρενών. "Υπελόγησε δηλαδή ότι, άν καθέννας άτ' αύτούς χρεαζόταν μισή ώρα για νά γδθθή και νά ξετασθθ, ήθελε δύο ήμερόνυχτα για νά τελειώσει ή' βίον. "Εμπήκε λοιπόν βιαστικά στην αϊθουσα άνυμονής και φώναξε :

— Δέν θα δεχτώ κανένα ντυμένο. Ξεγυμνώστε τό στήθος σας και περναίτε άνω—έννα για νά μη χωμαμεράμε.

"Έτσι, έχοντάς τους έτοιμους για έξέταση, υπελόγηε νά κερδίση άριστό χρόνο. Φαντασθήτε βίως την κατάληξή του, όταν με τί σειρά της, έπάρσσε στο ιατρείο του, σημαφορομένη με τη διαταγή του, και μια γυναικούλα του λαού... Ξεστηθωτή κ' αϊτή !

— Τι θές εσύ ; Τί έχεις ; Τί ρώτησε ο Κορύλλος, πληθαίνοντας νά την έξετάση.

— Θέλω, γιατί μου, τού άπάντησε νά... μέ διορίσεις καθαρίστρια στο νοσοκομείο!...

Κόκκαλο ο Κορύλλος. ***

Μνημιεύθηκε έννε ο παραλληλισμός που έκανε πρό ετών ο Κορύλλος σέ μια ελεγχική συγκέντρωσι στην Πάτρα. Μετά τόν άσχηρό τό συνδυασμό κ. Μιχαλάκοπουλο, έβηγε στο μπαζούκι νά τόν ρωτή τό λόγο τον ός έζησε :

— Περεβλήθηθην κ' έγώ στο συνδυασμό ός ούραγός... Άλλά για σταθήτε!... Τι σημαίνει ούραγός ; Θά σάς τό έξήγησο. Είδατε καμιά φορά τί γίνεται στ' άγόγια της Αγίας ; "Όταν δέν τους χωράει βίως ή ούχη της καμίζας, πίνωται και κανέννας άτ' την... ούρα... Τό ίδιο έπαθα κ' έγώ!...

Οι διαβρωτικά, βλέποντας τόν μικρόσομο Κορύλλο δίπλα στον πέλαιο κ. Μιχαλάκοπουλο, δέν άσχηπαν νά καταλάθουν ή σπαρταριστή έννοια τόν λόγον του και γέλασαν με την καρδιά τους. ***

Σ' ένα έπίμοιο γενίμα, που έδόθη επ' εύκαρία τόν Πανελλήνιον άθλητικόν έπιδειξον στάς Πατράς τό 1927, παρεάθησαν εντός τόν άλλων, ο Χρήστος Κορύλλος και ο Σάπρος Μπατσούκας. "Ήσαν κ' οι δύο τους έγκάρδιο φίλοι και βίλοι οι έπιστοι τοί γεμιμας άνέμενα με άνυπομονήρια τά... έπίδομα καταμειοτήρια τους.

Τέλος ο Μπατσούκας, έχειρώντας πρόοισι, έδήλωσε ότι προσφέρει 15.000 δραχμές για νά προκασθουν τρία άπορα κορίτσια τόν Πατρών.

Ο Κορύλλος έπαπεισε άμέσως νά τόν συναγωνισθθ :

— Έγώ προσφέρω, είπε, 25.000 για νά προκασθουν πέντε άκόμα κορίτσια!...

— Κι' έγώ άλλες 30.000, για νά προκασθουν έξη κορίτσια άκόμα, τόν δέκαψε ο Μπατσούκας.

"Όλοι έχομεντο πλέον άτ' τό στόμα του Κορύλλου, ο όποιός έδήλωσε σοβαρότατα :

— Κι' έγώ προκίζω άλλα δέκα κορίτσια. Άλλά ύπό τόν όρο την μικροτερη έξ αυτών νά την πάρη ό... κώρ Σάπρος!...

Μά ο Μπατσούκας δέν άπάντησε... ***

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— "Άλλοι τρώνε τά ξυνά κ' άλλωνών μουδίζουν τά δόντια.
 — Γυναίκα θέλω, τώρα ή θέλω.
 — Έχει ο Θεός, αλλά έχει και ιωλλά παιδιά.
 — Μάθε τέχνη για νά ζήσης κ' έμποριο για νά κερδίσης.
 — Ο βοικζόλαζας άτ' τό σού του άργινεί.

